

Jihad van liefde is een schitterende mengeling van rouwbeklag, woede en loutering ★★★★★

Na de première zegt de echte Mohamed El Bachiri op het podium dat hij diep is geraakt. Daar kan geen theater tegenop.

Hein Janssen 2 maart 2020, 15:50

Mohammed Azaay als El Bachiri. Beeld Jesse Budel

Normaal gesproken zou deze recensie gaan over een voorstelling waarin een acteur en drie muzikanten op prachtige wijze het treurige verhaal vertellen van Mohamed El Bachiri, een jonge man uit de Brusselse wijk Molenbeek die op 22 maart 2016 zijn vrouw Loubna verliest. Die dag vindt in Brussel een reeks terroristische aanslagen plaats waarbij Loubna om het leven komt, en haar man en drie zoontjes achterblijven.

Dan zou hier ook te lezen zijn dat dat verhaal krachtig en sober is opgeschreven door David Van Reybrouck en nu is vertaald naar het theater.

Daar speelt Mohammed Azaay de rol van El Bachiri, met naast hem de drie muzikanten van het Amsterdams Andalusisch Orkest.

Jihad van liefde heet de voorstelling, want Mohamed heeft de afgelopen jaren de reis gemaakt van verslagenheid naar een nieuw inzicht, waarin zijn jihad er niet een is van haat, woede en wraak, maar van liefde. Dat is zijn redding, en dat is ook de boodschap van deze voorstelling. Normaal gesproken zouden we dan op deze plek constateren dat Azaay dat schitterend doet, in een mengeling van diep rouwbeklag, af en toe opflakkerende woede en ten slotte een intense loutering.

Dat is dus allemaal waar, totdat zondag na de première de echte Mohamed El Bachiri op het podium wordt geroepen en een microfoon onder zijn neus krijgt. De ontdane, verlegen man valt stil, stamelt wat en zegt ten slotte zachtjes in het Frans dat hij diep is geraakt. Daar staat de echte hoofdpersoon, daar kan geen theater tegenop. Dat is dus hét grote drama van nu: ergens in geloven, en door datzelfde geloof worden kapotgemaakt.

Jihad van liefde

Theater

★★★★☆

Door Senf Theaterpartners, George & Eran Producties, de Meervaart en het Amsterdams Andalusisch Orkest. Tekst: Sarah Ringoet, naar het boek van Mohamed El Bachiri en David Van Reybrouck. Spel: Mohammed Azaay, regie: Eran Ben Michael, muziek: het Amsterdams Andalusisch Orkest.